

Царевича прихвана съ една ржка коня му, а съ другата стисна сабята си. Измъкна я внезапно и съ единъ ударъ отсече нозетѣ на жълтия разбойникъ. Викна езичника и посегна къмъ Марко. Той възседна Шарко и полетѣ като птица. Бѣга царевича а следъ него тича жълтия разбойникъ. Три часа се гониха, докато грохна езичника, прихлупи лице на земи и умрѣ.

На сватба

Бѣше вече пладне. Царевича тръгна къмъ града. Голѣмъ пжтъ го чакаше до Прилепъ, а на Шарко подковитѣ се бѣха откъртили. Искаше да го подкове.

Върви изъ улицитѣ. Отъ всѣка кжща излизатъ хора. Бѣше се разчуло станалото. Народътъ лудѣеше отъ радостъ и славѣше името на Марко. Голѣма добрина имъ бѣше сторилъ.

Върви Крали Марко и пита хората, не знаятъ ли де живѣе Яно налбантина. Защото бѣше чувалъ отъ майка си, че Яно е подковавалъ конетѣ на царъ Вълкашинъ и той му е точилъ сабята.

Показаха му кжщата. Едвамъ се отърва отъ народа, царевича и похлопа на портитѣ. Чернитѣ порти стоятъ заключени, а отвжтре се чуватъ зурли и тжпани. Днеска Яно налбантина имаше две сватби: на щерка и на сина си.

Развесели се Марко. Сѣкашъ сега се опомни отъ злото, което бѣ миналъ и изпита радостъ отъ победата си.

Похлопа по-силно. Искаше му се вече и работа да свърши и да се повесели на сватбитѣ.

Най-после го чуха. Дойдоха слуги и попитаха щотърси. Не можеше да каже, че иска да се порадва на сватбитѣ. Бѣше неканенъ. Каза да повикатъ Яно